

בנערותו טעם סמים ונעצר בגלל תקיפה חבלנית — צבי חושב שעלי לעשות את המכסימום הלגיטימי המותר משרת בו באותו רגע, הוא אומר, והולך להיות עורך־דין

היכי במשך שמונה חדשים הסתובב וולף בארצות־הברית. גידל את שער וזקנו, והוצג כצועני. הוא מכר דם עטלפים, ספריי נגד השטן ותרופות לאונות. הוא עבד בחנות למימכר כישופים בקליולנד.

„אני עצמי מִכַּחַד מִנְחָשִׁים“, אומר צבי וולף, קצין־המישטרה שעליו אמרו כי הכנים נחשים לתא של העצירים, כדי להשפיע עליהם להודות באשמה.

במכשיר־הקשר לא תשאל כל שאלות ורק תגיב „רות, עבור“. וולף אמר לבִּגְלָל כי הוא דוחה את התרגיל בעשר רקות ותחל משרד בקשר מילות־קוד שונות. וולף טוען כי היו אלה מילים ומיספרים ללא פשר. „ליהגתי סתם, כל מה שעלה על רעתי“, הוא אומר. הסניגור של בִּגְלָל חשב אחרת. בטענה שנטענה בעת מישפטי־הוואטא, טענו סניגוריו של בִּגְלָל כי המילים שאמר וולף לתוך מכשיר הקשר היו שמות ישובים שבהם מתגוררים קרובי־משפחה שונים של בִּגְלָל, וכי הדבר גרם לבִּגְלָל לחשוב כי אם לא יתוודה, תצא המישטרה ותעצור את כל קרוביו המתגוררים בישובים הללו. וולף הכחיש זאת מעל דוכי־העדים וגם לפני בסופו של דבר, חזרו בהם הסניגורים מטענה זו בבית־המשפט. אולם שתי תחבולות אלה, תחבולת־השעון ותחבולת התרגיל המרחבי, מעמידות את וולף בשורה הראשונה של אנשי התחבולות במישטרה. תרגיל לים מתוחכמים בעלי מעוף ודמיון כאלה לא נשמעו עדיין בבית־המשפט.

הקלטה בחדר־השינה

תוך כדי חקירת בִּגְלָל הציבה המישטרה ציטות על כל הטלפון נים שאיתם דיבר בִּגְלָל. אחד מהם, שבצו בית־המשפט כונה הטלפון של „דני“, היה למעשה הטלפון של הסניגור, דן שיינמן. אנשי המישטרה שנחקרו על כך בבית־המשפט טענו, כי בשעה שביקש שו את צִה־האוננה לא העלו על רעתם כי מדובר בטלפון של עורך־דין ובשיחות חסויות עם לקוח, וכי ברגע שהתברר להם הדבר מיהרו להוריד את ההאזנה מעל הקו.

הסניגורים חשבו אחרת, וכך גם טענו בבית־המשפט. השופט אורי שטרומן התרשם מאוד מהעניין (המשך בעמוד 50)

הודאה. המישטרה עשתה הכל כדי למצוא ראיות לאשמתו. תחבולות שונות, שעדיין יש עליהן חסיון מישפטי, נוסו על בִּגְלָל. אבל לשווא. ביום החמישה עשר למעצרו, כאשר נעצר גם רונן, החליט וולף כי גיל בשל להודאה. היו לכך סימנים שונים, וכדי לחשוף אותו החליט וולף כי יש צורך להגביל את בִּגְלָל בזמן. „ידעתי שצריך לתחום אותו בזמן, כי ברקת התישעים תמיד נזהר ורצה להתייעץ עם עורך־דין“, חשב וולף. לשם כך נפגש עם בִּגְלָל ואמר לו כי הוא מוגבל מאוד בזמן, וכי עליו לצאת לפעולה מישטרית חשובה במיוחד. העולה הרבה כסף למישטרה, בשעה שבע בערב. הדבר הותיר לבִּגְלָל שלוש שעות כדי למסור את הודאתו. אולם בִּגְלָל לא נשבר מייד. אחרי התלבטויות קשות ביקש להיפגש עם סניגורו דאז, עורך־הדין דן שיינמן. הזמן רץ ובינתיים כמעט הגיעה השעה שבע, שעת האפס שהציב וולף. אולם הקצין לא איבד את התושיה.

כשלב מסוים, כדי למשוך את הזמן, יצא וולף לשירותים ונתן מכה חזקה לשעון ושבר אותו. השעון עצר מלכת,

של וולף בטלפון. השוטרים שעצרו את החשוד היכו אותו, אבל וולף לא היה ביניהם.

בעת חקירת הרצח של הילדה נאוהה אלימלך היה וולף סגן מפקד הצח"ם. היה זה אז, בעת חקירת החשוד דויד לוי, שהתחיל להסתובב הסיפור, כי כדי לשבור את החשוד הכנים וולף לחדרו נחש. הסיפור התעורר שנית, כאשר נעצר רונן שני־שגיא, באשמת רצח הברוקר יעקב אלטרוביץ. צבי וולף היה ראש הצח"ם, ורונן טען כי כדי להוציא ממנו הודאה, הכניסו לחדרו נחש שחור.

וולף מכחיש את הסיפור הזה ומגלה כיצד נולד. „בזמן חקירת רצח נאוהה אלימלך קיבלתי מידע על חייל בשירות חובה, שיכול להיות קשור ברצח. היומנתי אותו למישטרה בתיים, שם נערכה החקירה. כאשר הגיע לשם היו לו בכיסים ובתוך שקיות בר שונות נחשים רבים. הוא סיפר כי הוא אוהב

במודיעין ובמדרית־ביעות, והמשיך את לימודיו באוניברסיטה.

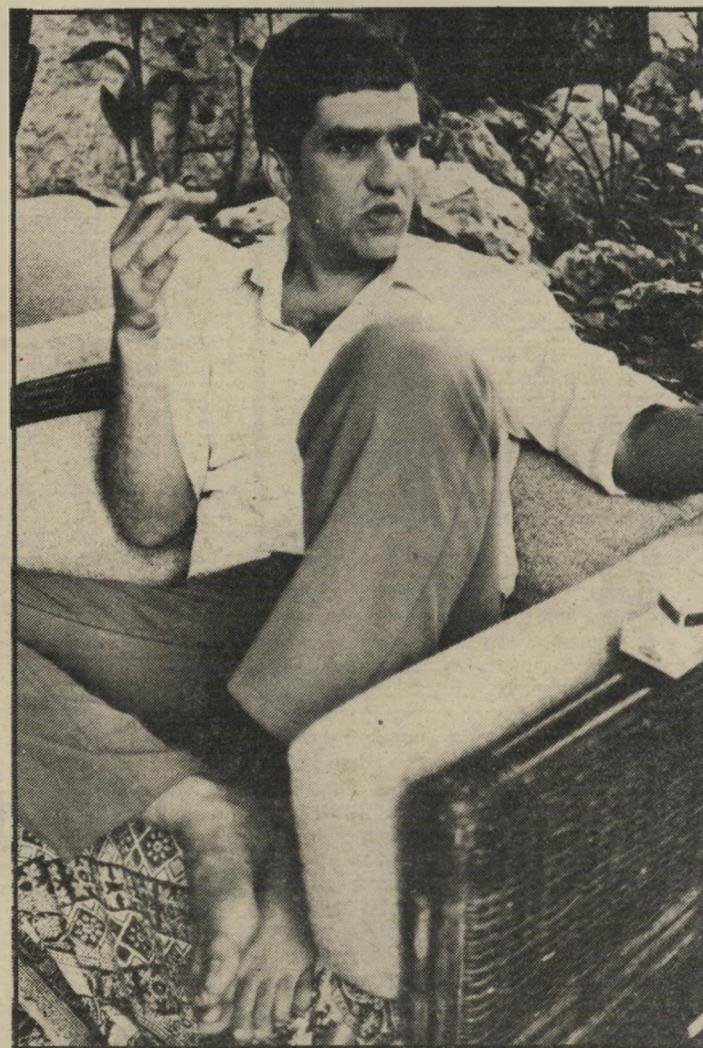
את ההתמחות עשה בפרקליטות מחוז־מרכז. אצל התובעת הלנה ביילין, אז התחיל גם להופיע בכתבי מישפט, והמוטו שלו היה: „המדינה לעולם איננה מפסידה תיק“ — זוהי הסיסמה הרשומה מעל בניין משרד המישפטים האמריקאי. הוא מפרש אימרה זו כך, שגם אם הנאשם יוצא זכאי, הרי שהכל כסדר והמדינה לא הפסידה את התיק.

„אני חושב שעלי לעשות את המכסימום הלגיטימי המותר במיסגרת הפונקציה החברתית שאיתה אני משרת באותו רגע“, הוא אומר.

נחשים בכיסים

ב שירותו במישטרה ייחסו לו עצירים גם מעשים בלתי־

מנוחת הקצין אחרי שפינעה שתי פרשיות קשות במחוז אלטרוביץ והצתת קלאב־איי החליט וולף לפרוש מן השירות במישטרה.

לגיטימיים. כבר בהיותו חוקר צעיר, בעת חקירת „פרשת מע"ץ“, סיפרו הנאשמים על שוטרים „שלקחו אותם לבריכת התנינים בגן־החיות, ועל שוטרים אחרים. ביניהם וולף, שהיכו אותם על שפת־הים. נפתח נגדו תיק ירוק (תיק הנפתח במישטרה במיקרה של תלונה נגד שוטר), אבל הוא נסגר עוד לפני שהגיע למישפט במישטרה

„מכיוון שהיה מופרך מעיקרו“, כפי שאומר וולף. גם תיקים ירוקים אחרים, שניים או שלושה, שנפתחו נגדו במשך השנים, הסתיימו כך. במהלך שירותו במישטרה היה מיקרה שאדם מסוים הטריד את אשתו

נחשים ובאמצע החקירה קפץ לפתע, רץ לעבר הרינונות וחזר משם עם נחש חי. באותו הזמן היה דויד לוי בחצר. והוא ראה את הנחשים של החייל. כך התחיל כל העניין. אני עצמי סולד ומפחד מנחשים“, אומר וולף. בעודו מכחיש את פרשת הנחשים והמכות, סיפר וולף בבית־המשפט — וגם באופן פרטי — על התחבולות שתיחבל בעת חקירת גיל בִּגְלָל. כדי להוציא ממנו הודאה. גיל היה אגון קשה לפיצוח. הוא בחור אינטליגנטי וחזק באופיו. הוא היה במעמד 15 יום ולא הסכים למסור

כך ביקש מקצין וזטר לצאת מהחדר ולמסור לקצינה פלורה בן־חיון, כי כאשר ישרר אליה וולף מילים שונות

וולף הרוויח עוד שעה יקרה. אולם גם בתוך שעה זו לא התוודה בִּגְלָל. וולף החליט להאריך את הזמן ולשם

עם ההורים וולף כילד. בעת עלייתו מרומניה בגיל 6 עם הוריו ואחותו. הוא גדל בבית בעל תרבות הונגרית ולמד בבית ספר דתי. אחרי טיול בארצות־הברית התגייס למישטרה.